



## Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici  
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||  
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam  
Decani**

**Krantz, Albert**

**Coloniae, 1574**

Capvt LI.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-11453**

archiepiscopis inhæsit, auersatus Cæsarem, indignatus  
Fridericus illum expulit de sede sua: Pulsus, Colonus  
se contulit, & Philippus ei præbendam ab Apostolos per-  
misit. Interim Metensis sedes vacua remansit. Eadem  
turbatio Treuerensem agebat. Nam Imperator Rodolphum  
suum aduersus Volmarum consecratum & con-  
firmatum defendit, & exulare in sua diœcesi cogebat  
legitimum pontificem.

## CAPVT L I.

**I**mperator irarum plenus tū de Italia redibat: omnes  
Alpium vias obstruens, nè quis ex Germania Romanum  
petat: Explorare deinde voluit quid sentiret Philippus  
Coloniensis, quem dudum suspexit de rebellione: Eu-  
catum ergo solus solum verbis aggreditur: Quæ exlon-  
go, inquit, tempore nobis incessit familiaritas, Philippo,  
te coram iubet exponere iniurias Romani pontificiū  
nostrum Imperium: Vides quoniam Treueren ecclesie  
quem voluit, tentat intrudere: Imperij iura in Italia  
non definit vendicare. Proinde aequum est, me quoq; ad  
ea contuenda consurgere: De te autem, quam sim in  
controuersia tali spem habiturus, exposco. Ian antem  
archiepiscopus ille à summo pontifice legationis amplifi-  
cationem accepit: ut quoniam aditus ad Urbem nemini  
pateret, nè sine solatio iustitia aut papalis graia man-  
rent ecclesiæ, permisit papa Philippo rerum per Germa-  
niā dispensationem: Id sciens Imperator, animum  
tamen eius pertentauit. Cui Philippus: Arbitror ibi,  
Imperator, ex longo tempore multis in rebus fidem es-  
se meam exploratam, quod iusticie tua nec defuerit  
vnquam, nec sim aliquando defuturus: Num est quod  
pontifices nos grauat, confiscatio rerum à morientibus  
episcopis, quæ vnares ecclesiæ nudat, & quod episcop-

tum ingredientes intolerabiliter premit: hoc vno sublato, non habemus, quo Romano Imperio non fidissimi semper perseueremus. Ad quem Imperator: Olim, inquit, Romani Imperatores de ecclesijs vacantibus omnem habuere solitudinem, & inuenti sunt illo tempore longè quam nostris seculis episcopatu in suis sedibus digniores: Tunc enim princeps longè lateq[ue] prospicientes, ex omni Imperio legiores ubique viros praeferunt: nunc liberam vocatis electionem, quando suis quiske studijs, affectibus, illum electione conatur erigore, quem sua maximè libido depositit, non quem sua merita prouehunt: Sed quoniam hoc ius placuit Majoribus nostris, ecclesijs remittere, paruulas reliquias iuris inuentas posteris relinquemus, nec patiemur minui. Ea cum archiepiscopus duriore fronte exciperet, sentiēs Imperator auersum eius à se animum: Quandoquidem, inquit, Papæ magis quam Imperio subseruis, nihil opus est te in cœtu, quem indiximus Imperij pontificibus in Gelenhusen, adesse. Ille pro magno accepit remissionem, & ab Imperatore, non satis Imperialis, abscessit.

## C A P V T . L I I .

**C**Vm autem ventum esset in cœtum Imperij, vbi pontifices ac principes multi seculares confluxerat, exurgens Imperator, in medium protulit: Comper-tum esse vobis arbitror, patres ac principes, quo sit in nos animo summus pontifex: nec intelligimus, quibus in eū demeritis ea patiamur quæ facit, etiam maiora comminatus: Nos facile inducimur, vt sanctum illum patrem nostrum agnoscamus, debitumq[ue] summo pontifici impēdamus honorem, si modò nos in nostro gradu vicissim agnoscat: Qui si perga Imperij nostri iura minuere, confidimus vestro consilio & auxilio violentiae illius

Gg      contrà